

L'ànec més abundós del territori

● Text i fotos: **Jordi Comellas**

L'ànec collverd el podem veure pràcticament a qualsevol zona humida de les nostres comarques: rius, rieres, estanys, aiguamolls, rescloses, basses, llacs, embassaments, etc. És l'ànec més abundant a tot el nostre territori i encara més d'ençà que els nostres rius i rieres han guanyat en qualitat de les seves aigües. És també l'ànec més gran dels europeus, que podem trobar distribuït per tot l'hemisferi nord.

El nom li ve donat pels colors que té el mascle, molt més espectaculars que no pas els de la femella, que, com en la majoria de les espècies, té uns colors més discrets per poder passar desapercebuda a l'hora de cuidar els seus petits.

Presenta, doncs, el que es coneix com disformisme sexual. El mascle té un plomatge verd al cap i al coll, el pit marró i una franja blavosa lilosa amb els marges blancs a cadascuna de les ales. La femella és marronosa amb llistats. Amb tot, el plomatge estival, fora de l'època de zel del mascle, és més semblant al de la femella, de la qual es diferencia clarament pel groc més viu del bec. En ambdós, les potes són ataronjades.

És un animal tranquil, que arriba a viure arreu on hi hagi aigua i s'acostuma a la presència humana, sobretot quan aquesta va acompanyada de menjar. Entre molts altres, al Bages, són clars exemples d'aquesta relació amb les persones els del parc de l'Agulla de Manresa, els dels aiguamolls de la Bòbila de Santpedor i els del Burés, que arriben a passejar-se per la plaça de Lluís Companys buscant algun tros de pa. Són animals omnívors, però bàsicament s'alimenten de plantes, granotes i insectes. Acostuma a fer el niu entre les herbes dels marges de l'aigua, però també en troncs d'arbres o nius artificials, on la femella pon un nombre elevat d'ous, superior a la dotzena, que incuba durant quatre setmanes i dels qual, un cop nascuts, tindrà cura durant pràcticament dos mesos, fins que els anegüets aprenguin a volar.

L'ànec collverd és un clar exemple de disformisme sexual. Els colors apagats de la femella no tenen res a veure amb el verd lluent del cap i el coll del mascle, que li dona el nom, ni amb el color groc verdós del bec. La femella ha de passar desapercebuda, perquè ha de tenir cura dels anegüets durant pràcticament un parell de mesos, fins que no aprenguin a nedar.

